

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **JUDr. M. J.**, zastoupeného Mgr. Jakubem Hajdučíkem, advokátem se sídlem Praha 5, Sluneční náměstí 14, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2013, č. j. 8 Ca 149/2009 - 72,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Finančního ředitelství v Praze ze dne 2. 4. 2009, č. j. 1837/09-1100-202289, bylo zamítnuto odvolání žalobce (dále též „stěžovatel“) proti rozhodnutí Finančního úřadu v Nymburku, platební výměr ze dne 10. 11. 2008, č. j. 88739/08/053912/1678, kterým byl stěžovateli stanoven základ daně na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2007 ve výši 9 143 681 Kč a vyměřena daň ve výši 2 551 644 Kč.

[2] Stěžovatel podal proti rozhodnutí žalovaného správní žalobu k Městskému soudu v Praze (dále též „městský soud“), který ji rozsudkem ze dne 31. 10. 2013, č. j. 8 Ca 149/2009 - 72, dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

[3] Předmětem sporu mezi účastníky řízení je otázka, zda stěžovatel musel zahrnout hodnotu pohledávek a záloh do základu daně jednorázově, či zda mohl tuto hodnotu zahrnovat postupně po devět následujících zdaňovacích období dle § 23 odst. 14 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění rozhodném pro předmětné zdaňovací období (dále též „zákon o daních z příjmů“).

[4] Žalovaný nepovažuje dobrovolně vedenou daňovou evidenci za evidenci ve smyslu § 7b zákona o daních z příjmů, protože nebyla vedena pro účely zjištění základu daně. Jde pouze o daňový instrument, který zajišťuje údaje pro zjištění základu daně, a vedou ji jen poplatníci, kteří neuplatňují výdaje procentem z příjmu a kteří nevedou účetnictví (§ 7 odst. 15 zákona o daních z příjmů). Pro účely zjištění základu daně z příjmů je také vždy rozhodující, jaký způsob uplatňování výdajů si poplatník v příslušném zdaňovacím období zvolí a teprve od konkrétně zvoleného způsobu se odvozuje postup při stanovení základu daně a daně. Stěžovatel se rozhodl ve zdaňovacím období roku 2005 uplatňovat výdaje podle § 7 odst. 9 zákona o daních z příjmů ze svých zdanitelných příjmů, proto pro účely zjištění základu daně vycházel z evidence dosažených příjmů vedené podle § 7 odst. 10 zákona o daních z příjmů.

[5] Stěžovateli vznikla povinnost vést účetnictví od 1. 1. 2006, proto deklaroval při zahájení účtování pro tento rok i změnu způsobu uplatňování výdajů. Dle § 23 odst. 8 písm. b) bodu 3 zákona o daních z příjmů stěžovatel upravil (zvýšil) dílčí základ daně mimo jiné o hodnotu pohledávek v částce 6 050 579 Kč, tj. jednorázovým zahrnutím celkové hodnoty pohledávek do základu daně, a požadoval, aby směl tuto hodnotu zahrnovat postupně po devět následujících zdaňovacích období dle § 23 odst. 14 zákona o daních z příjmů.

[6] Žalovaný vzhledem k tomu, že nepovažoval dobrovolně vedenou daňovou evidenci za daňovou evidenci ve smyslu § 7b zákona o daních z příjmů, nepovažoval ani za možné, aby stěžovatel mohl uplatňovat hodnotu pohledávek a zásob postupně. To je dle § 23 odst. 14 zákona o daních z příjmů možné pouze při přechodu z daňové evidence na vedení účetnictví.

[7] Z hlediska právního hodnocení věci dospěl městský soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2013, č. j. 8 Afs 77/2012 - 41, shodně se žalovaným k závěru, že stěžovatel nesplnil podmínky pro aplikaci ustanovení § 23 odst. 14 zákona o daních z příjmů. Pokud daňový subjekt uplatnil výdaje procentem z příjmů, měl pouze povinnost vést záznamy o svých příjmech a evidovat pohledávky vzniklé v souvislosti se svým podnikáním či jinou samostatnou výdělečnou činností (§ 7 odst. 10 poslední věta zákona o daních z příjmů), nevznikla mu však povinnost vést daňovou evidenci. Jestliže tuto evidenci daňový subjekt vedl, jde o evidenci vedenou nad rámec zákona, a to právě v důsledku uplatnění výdajů procentem z příjmů. Taková evidence neslouží účelu stanovenému v § 7b zákona o daních z příjmů, tj. zjištění základu daně z příjmů, a proto nemohou nastat účinky, které zákon o daních z příjmů s vedením daňové evidence spojuje. Z téhož důvodu není rozhodná ani otázka průběžného vedení daňové evidence. Způsob uplatnění výdajů vychází ze svobodné volby daňového subjektu. Pokud si daňový subjekt zvolí určitý způsob, je povinen respektovat daňové dopady, jež tato volba přináší. Uplatňování výdajů v procentní výši může poskytnout daňovému subjektu určitou výhodu, neboť nemusí prokazovat výdaje ve skutečné výši. Pro poplatníky, kteří této možnosti využijí, ale zákon stanoví také určitá omezení, která s uplatněním výdajů v procentní výši souvisí [viz např. § 7 odst. 10 zákona o daních z příjmů nebo § 23 odst. 8 písm. b) téhož zákona]. Stěžovatel jako poplatník, který ve zdaňovacím období roku 2005 uplatnil výdaje procentem z příjmů, byl povinen vést jen evidenci podle § 7 odst. 10 zákona o daních z příjmů. Nemohl proto za situace, kdy mu od 1. 1. 2006 vznikla povinnost vést účetnictví, postupovat podle § 23 odst. 14 zákona o daních z příjmů a zahrnovat hodnotu pohledávek a záloh do základu daně postupně po devět následujících zdaňovacích období. Naopak musel postupovat podle

pokračování

§ 23 odst. 8 písm. b) bodu 3 zákona o daních z příjmů. Způsob, jakým byl stěžovateli finančními orgány stanoven základ daně a vyměřena daň pro zdaňovací období roku 2007, je tedy správný.

II.

Z obsahu kasační stížnosti stěžovatele

[8] Rozsudek městského soudu napadl stěžovatel kasační stížností pro nesprávné posouzení právní otázky v předcházejícím řízení ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[9] Ve svém podání uvedl, že je advokátem, který byl novelou zákona o účetnictví donucen zahájit vedení účetnictví, v důsledku čehož byl povinen navýšit svůj základ daně z příjmů fyzických osob o hodnotu nezaplacených pohledávek. Zákon o daních z příjmů pro tento případ umožňoval zvýšení základu daně rozložit na následujících devět let, aby byl zmírněn dopad na osobu, které stát vnutil zvýšení základu daně. Když se stěžovatel domáhal přiznání zmírňujícího opatření, bylo mu finančními orgány odmítnuto s odůvodněním, že je přiznáno pouze daňovým subjektům, které před povinným zahájením vedení účetnictví stanovovaly svůj základ daně na základě daňové evidence. Stěžovatel sice daňovou evidenci vedl, ale základ daně stanovoval na základě záznamů o příjmech, protože výdaje uplatňoval procentem z příjmů.

[10] Stěžovatel namítá, že nepřiznání zmírňujícího režimu jedné skupině fyzických osob (podnikatelů) je diskriminační, nepřiznání zmírňujícího režimu nebylo úmyslem zákonodárce, ale jeho omylem, takže nebylo zakotveno na základě objektivních a racionálních kritérií a nepřiznání zmírňujícího režimu nebylo ovlivnitelné rozhodnutím stěžovatele.

[11] Krajský soud, který vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 8 Afs 31/2012, jeho stejným žalobním námitkám nevyhověl. Judikatura Nejvyššího správního soudu vychází z toho, že zkoumaná právní úprava není diskriminační, protože obě skupiny daňových subjektů nejsou srovnatelné; nepřiznání zmírňujícího režimu určité skupině daňových subjektů nebylo založeno na neobjektivních kritériích a Nejvyšší správní soud neshledal, že by zákonodárce jednal svévolně; nepřiznání zmírňujícího režimu bylo předvídatelné, protože stěžovatel je advokátem, proto měl na začátku zdaňovacího období předpokládat, jakého dosáhne obratu a přizpůsobit tomu své rozhodnutí o volbě systému uplatňování výdajů tak, aby na něj dopadal zmírňující režim.

[12] Stěžovatel souhlasí, že při posuzování ústavnosti daňové úpravy se neprovádí plný test proporcionality, ale pouze test obsahující posouzení omezení vlastnického práva v intenzitě tzv. *rdousícího efektu* nebo porušení principu rovnosti v jeho akcesorické nebo neakcesorické podobě.

[13] Stěžovatel ovšem namítá, že odlišné zacházení se dvěma skupinami fyzických osob - podnikatelů způsobilo omezení vlastnického práva v podobě porušení principu rovnosti v jeho neakcesorické podobě, přičemž považuje skupinu osob, které uplatňují výdaje ve skutečné výši, a skupinu osob, které uplatňují výdaje procentem z příjmů za srovnatelné, což podrobně rozvedl s poukazem na nález Ústavního soudu ze dne 12. 7. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 9/08, v němž Ústavní soud považoval skupiny osob vedoucích podvojně a jednoduché účetnictví za srovnatelné. Podle stěžovatele jsou v porovnání s tím zcela nepatrné rozdíly mezi osobami vedoucími daňovou evidenci a osobami vedoucími evidenci příjmů a pohledávek. Daňové předpisy s těmito dvěma skupinami nezacházejí odlišně, s výjimkou zmírňujícího režimu stanoveného ust. § 23 odst. 14 zákona o daních z příjmů, ve znění účinném pro rok 2005.

[14] Absence zmírňujícího režimu u osob uplatňujících výdaje procentem z příjmů je tedy dle názoru stěžovatele výsledkem libovůle zákonodárce při rozlišování práv určitých skupin subjektů a tudíž porušením principu rovnosti v jeho neakcesorické podobě, protože zákonodárce nepodložil své rozhodnutí rozlišit dvě srovnatelné skupiny daňových subjektů objektivními a racionálními kritérii. Stěžovatel tedy navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[15] Stěžovatel navrhl přerušení řízení do doby rozhodnutí Ústavního soudu o ústavní stížnosti proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2013, č. j. 8 Afs 77/2012 - 41, která skutkově i právně s projednávanou věcí úzce souvisí.

III.

Shrnutí vyjádření žalovaného

[16] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti pouze poukázal na dosavadní judikaturu zdejšího soudu a ztotožnil se s odůvodněním napadeného rozsudku. Navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta jako nedůvodná.

[17] Žalovaný přerušení řízení dle návrhu stěžovatele nepovažoval za vhodné z důvodu oprávněného veřejného zájmu na včasném ukončování daňových řízení a pro ukončený řádný přezkum předmětné právní otázky ve správním soudnictví.

IV.

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[18] Stěžovatel se kasační stížností podanou ve stanovené lhůtě (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) domáhal přezkumu rozhodnutí městského soudu, které vzešlo z řízení, jehož byl účastníkem (§ 102 s. ř. s.), jeho kasační stížnost splňuje zákonné náležitosti (§ 106 odst. 1 s. ř. s.) a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[19] Nejprve je třeba k návrhu stěžovatele na přerušení řízení uvést, že ústavní stížnost proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2013, č. j. 8 Afs 77/2012 - 41, Ústavní soud usnesením ze dne 22. 4. 2014, sp. zn. II. ÚS 2799/13, odmítl. Tím bylo řízení před Ústavním soudem skončeno, návrh stěžovatele na přerušení řízení pozbyl svého důvodu, proto o něm zdejší soud nerozhodoval a dále v řízení pokračoval.

[20] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatňoval stěžovatel ve svém podání. Dospěl k závěru, že jeho kasační stížnost není důvodná.

[21] Na úvod je třeba konstatovat, že ke dni 1. 1. 2013 nabyl účinnosti zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky. Dle ust. § 19 odst. 1 uvedeného zákona byla zrušena finanční ředitelství zřízená dle zákona č. 531/1990 Sb., o územních finančních orgánech. To se dotklo též Finančního ředitelství v Praze, které vydalo druhostupňové rozhodnutí, jež bylo přezkoumáváno městským soudem. Postavení žalovaného, které svědčilo zrušenému finančnímu ředitelství, přešlo ve smyslu § 69 s. ř. s. ode dne nabytí účinnosti výše uvedeného zákona na nově zřízené Odvolací finanční ředitelství.

pokračování

[22] Podstata projednávané věci spočívá v posouzení, zda daňový subjekt vedoucí dobrovolně evidenci, jež nesloužila ke zjištění základu daně z příjmů, neboť daňový subjekt uplatňoval výdaje procentem z příjmů, může postupovat podle § 23 odst. 14 zákona o daních z příjmů.

[23] Jde tedy o shodnou právní otázku, k jaké se již Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 22. 7. 2013, č. j. 8 Afs 77/2012 - 41, jak správně stěžovatel uvádí. Pátý senát zdejšího soudu přitom neshledal důvody pro odchýlení se od závěrů zde vyslovených a k případnému předložení věci rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu (§ 17 odst. 1 s. ř. s.), naopak se s jeho argumentací ztotožnil a vychází z ní i v tomto rozhodnutí. Ostatně již Ústavní soud ve výše uvedeném usnesení ze dne 22. 4. 2014 v podrobnostech na daný rozsudek osmého senátu odkázal, jeho argumentaci považoval za ústavně konformní, srozumitelnou a jeho úvahy neshledal nikterak nepřiměřené nebo extrémní, a to rovněž pokud jde o námitku stěžovatele o nedostatečném posouzení rovnosti předmětného odlišného zacházení se dvěma skupinami fyzických osob.

[24] Podle ust. § 23 odst. 14 věty první zákona o daních z příjmů platí, že „[p]ři přechodu z daňové evidence na vedení účetnictví u poplatníka s příjmy podle § 7 lze hodnotu zásob a pohledávek, které poplatník evidoval v době zahájení vedení účetnictví, zahrnout do základu daně buď jednorázově v době zahájení vedení účetnictví, nebo postupně po 9 následujících zdaňovacích obdobích, počínaje zdaňovacím obdobím zahájení vedení účetnictví“.

[25] Jak bylo výše uvedeno, předloženou právní otázku již Nejvyšší správní soud řešil, a to v rozsudcích ze dne 11. 6. 2013, č. j. 8 Afs 31/2012 - 53 a ze dne 22. 7. 2013, č. j. 8 Afs 77/2012 - 41 (dostupné i na adrese www.nssoud.cz).

[26] Zdejší soud v uvedených rozsudcích konstatoval, že daňový subjekt nemůže postupovat podle § 23 odst. 14 zákona o daních z příjmů, vedl-li daňovou evidenci dobrovolně a nepoužil-li ji ke zjištění základu daně z příjmů. Pokud daňový subjekt uplatnil výdaje procentem z příjmů, měl pouze povinnost vést záznamy o svých příjmech a evidovat pohledávky vzniklé v souvislosti se svým podnikáním či jinou samostatnou výdělečnou činností (§ 7 odst. 10 poslední věta zákona o daních z příjmů), nevznikla mu však povinnost vést daňovou evidenci. Pokud evidenci daňový subjekt vedl, stala se evidencí vedenou nad rámec zákona, a to právě v důsledku uplatnění výdajů procentem z příjmů. Taková evidence neslouží účelu stanovenému v § 7b zákona o daních z příjmů, tj. zjištění základu daně z příjmů, a proto nemohou nastat účinky, které zákon o daních z příjmů s vedením daňové evidence spojuje. Z téhož důvodu není rozhodná ani otázka průběžného vedení daňové evidence.

[27] Nelze využít současně výhody spojené s uplatněním procentních výdajů i výhody spojené s vedením daňové evidence stanovené v § 23 odst. 14 zákona o daních z příjmů. Způsob uplatnění výdajů vychází ze svobodné volby daňového subjektu. Zvolí-li si daňový subjekt určitý způsob uplatnění výdajů, je povinen respektovat všechny daňové dopady, které tato volba přináší. Možnost uplatnit výdaje v procentní výši může poskytnout daňovému subjektu určitou výhodu, protože nemusí prokazovat výdaje ve skutečné výši. Pro poplatníky, kteří této možností využijí, ale zákon stanoví také určitá omezení, která s uplatněním výdajů v procentní výši souvisí [viz např. § 7 odst. 10 zákona o daních z příjmů či § 23 odst. 8 písm. b) téhož zákona; blíže viz rozsudek ze dne 26. 11. 2008, č. j. 7 Afs 32/2008 - 92, publ. pod č. 1803/2009 Sb. NSS].

[28] Jedním z takových omezení je i nemožnost uplatnit režim § 23 odst. 14 zákona o daních z příjmů při přechodu na vedení účetnictví. Tento režim zákonodárce stanovil pouze pro přechod z daňové evidence na účetnictví. Pokud subjekt přechází z uplatňování procentních výdajů na uplatňování skutečných výdajů (v důsledku zahájení vedení účetnictví), musí postupovat podle

odlišného režimu, který je stanoven v ust. § 23 odst. 8 písm. b) bodu 3 zákona o daních z příjmů. Odlišné podmínky pro uplatnění popsaných postupů jsou v zákoně o daních z příjmů stanoveny jednoznačně.

[29] Nejvyšší správní soud v rozsudku ve věci vedené pod sp. zn. 8 Afs 31/2012 neshledal ani to, že by zakotvením zmiňovaných dvou režimů dodatečného zvýšení základu daně zákonodárce nepřipustně diskriminoval určitou skupinu daňových poplatníků. Omezení jedné ze skupin poplatníků v podobě nemožnosti rozložit zvýšení základu daně v souvislosti se zahájením účtování do devíti po sobě následujících zdaňovacích období kasační soud neshledal nepřiměřeným či rozporným se zásadou rovnosti ve smyslu judikatury Ústavního soudu. Poukázal na úzký rozsah přezkumu ústavnosti ukládání daní a poplatků (náleží Ústavního soudu ČSFR ze dne 8. 10. 1992, sp. zn. Pl. ÚS 22/92 a náleží Ústavního soudu ČR ze dne 23. 6. 2004, sp. zn. II. ÚS 644/02 (N 85/33 SbNU 321), dostupné na nalus.usoud.cz) a rovněž na užití zásady proporcionality v užším smyslu při přezkumu ústavnosti zákonné úpravy daní, tj. vyloučení pouze extrémní disproportionality [náleží Ústavního soudu ze dne 18. 8. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 7/03, a ze dne 21. 4. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 29/08].

[30] Podle Ústavního soudu může zákonodárce v daňové oblasti činit i neracionální kroky, což ještě není důvod k zásahu Ústavního soudu. Ten zasáhne tehdy, dojde-li k omezení vlastnického práva v intenzitě tzv. *rdousícího efektu*, který porušuje čl. 4 odst. 4 Listiny, anebo dojde-li k porušení principu rovnosti v akcesorické nebo neakcesorické podobě. Zdanění se nepovažuje za svévolné a rozporné s principem neakcesorické rovnosti, existují-li podstatné rozdíly, jež činí posuzované skupiny nesrovnatelnými. Daňový režim nestejných věcí a nestejných procesů totiž nelze upravit stejně (viz náleží Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 29/08). Obdobný přístup zastává také Evropský soud pro lidská práva, který v oblasti zdanění přiznává státům širokou míru legislativní tolerance.

[31] Zdejší soud proto v rozsudku č. j. 8 Afs 31/2012 - 53 dospěl k závěru, že daňová úprava příslušné problematiky je jednoznačná. Dopady spojené s volbou způsobu uplatnění výdajů jsou ze zákona zřetelně seznatelné a stejně tak jsou předvídatelné rovněž podmínky, za nichž daňovým subjektům vzniká povinnost zahájit vedení účetnictví. V souhrnu tedy Nejvyšší správní soud neshledal, že by předmětná právní úprava byla založena na neobjektivních kritériích nebo že by zákonodárce jednal svévolně, pokud pro poplatníky uplatňující výdaje procentem z příjmů stanovil povinnost zvýšit základ daně jednorázově a neumožnil jim rozložit zvýšení základu daně do více zdaňovacích období. Stěžovatelem zpochybněná právní úprava se negativně nedotýká podstaty a smyslu základních práv, neporušuje tedy ust. čl. 4 odst. 4 Listiny a nedosahuje intenzity „*rdousícího efektu*“.

[32] Zákonodárce neporušil ani zásadu rovnosti v neakcesorické podobě, protože poplatníci, kteří se dobrovolně rozhodli uplatnit výdaje procentem z příjmů, nejsou ve zcela srovnatelné situaci jako poplatníci, kteří uplatňují a prokazují skutečné výdaje. Daňový subjekt se do jedné z těchto skupin zařazuje na základě své svobodné volby. Pokud se daňový subjekt rozhodne uplatnit výdaje v procentní výši, musí počítat se všemi daňovými dopady této volby stanovenými zákonem a nemůže se dovolávat pouze těch, které mu přinášejí výhodu. Odlišný způsob uplatnění výdajů a s ním související rozdíl mezi oběma skupinami daňových poplatníků proto ospravedlňují závěr, že rozdílná úprava není svévolná a není protiústavní diskriminací.

[33] Platí tedy, že stěžovatel jako poplatník, který ve zdaňovacím období roku 2005 uplatnil výdaje procentem z příjmů, byl ze zákona povinen vést pouze evidenci podle § 7 odst. 10 zákona o daních z příjmů. Nemohl proto za situace, kdy mu od 1. 1. 2006 vznikla povinnost vést účetnictví, postupovat podle § 23 odst. 14 zákona o daních z příjmů a zahrnovat hodnotu

pokračování

pohledávek a záloh do základu daně postupně po devět následujících zdaňovacích období. Naopak musel postupovat dle § 23 odst. 8 písm. b) bodu 3 zákona o daních z příjmů.

[34] Námitka nezákonnosti rozsudku městského soudu proto není důvodná.

V.

Závěr a náklady řízení

[35] Ze shora uvedených důvodů dospěl zdejší soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji zamítl.

[36] Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl dle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

[37] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel úspěch neměl a žalovanému žádné náklady s tímto řízením nad rámec běžné činnosti nevznikly, takže mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 29. května 2014

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu